

Пролог

— Дай мені спокій! — крикнула вона, намагаючись обійти мене й вислизнути у двері.

Я миттю схопив її за руки і змусив поглянути на мене.

— Ти можеш пояснити, що в біса із тобою відбувається? — розлючено запитав я.

Дівчина поглянула на мене — і в її очах я побачив щось темне й глибинне, що вона приховувала від мене. Однак лише безрадісно всміхнулася.

— Це — твій світ, Ніколасе, — спокійно пояснила. — Я просто живу твоїм життям, насолоджуюся компанією твоїх друзів і не маю жодних проблем. Цим займається ви, і від мене чекають того самого, — випалила вона й відступила на крок.

Я не вірив своїм вухам.

— Ти геть втратила контроль, — процідив я, стишивши голос. Мені не подобалося те, що я бачив, не до вподоби було те, на що перетворювалася дівчина, в яку, думав, що закохався. Але якщо добре подумати... те, що вона робила і як... було тим самим, що робив я, це те, чим я займався до знайомства з нею. Це я затягнув її в усе це, це моя провина. Моя провина, що вона сама себе знищує.

Ми наче помінялися ролями. Дівчина з'явилася і витягнула мене із темряви, в яку я занурився, але натомість сама зайняла моє місце.

Поки я піднімала й опускала скло маминого новенького автомобіля, ніяк не могла припинити думати, що ж чекає на мене у цьому пекельному році. Постійно дивувалася: як так сталося, що ми покинули наш дім і поїхали через усю країну до Каліфорнії? Минуло три місяці, відколи я отримала ту фатальну звістку, що повністю змінила моє життя. Через неї я плакала ночами, знову благала і скигвила, наче мені було одинадцять, а не сімнадцять років.

Але що вже вдієш? До повноліття і можливості поїхати на навчання залишається ще одинадцять місяців, три тижні та два дні. Подалі від мами, яка думає тільки про себе, подалі від тих незнайомців, із якими доведеться мешкати. Адже відтепер я мушу жити із двома зовсім незнайомими людьми. До того ж чоловіками.

— Ти можеш припинити? Мене це дратує, — попросила мама, яка саме вставила ключ у замок запалювання і завела машину.

— Мене теж багато чого дратує, але я змушена терпіти, — різко промовила я. У відповідь мама голосно зітхнула — це вже стало таким звичним, що навіть не дивувало.

Як вона могла мене примусити? Їй що, байдуже на мої почуття? «Звісно, ні», — запевняла мама, поки ми віддалялися від мого любого міста. Уже минуло шість років, відколи батьки

роз'їхалися: їхні стосунки закінчилися не звичайним і спокійним розлученням, а дуже травматичною подією. Зрештою я його пережила... чи принаймні намагалася.

Мені надто складно адаптуватися до змін, і думка про життя поруч із чужими людьми жахала. Я не сором'язлива дівчинка, але особистим не ділюся, і те, що буду змушена двадцять чотири години на добу проводити поруч із людьми, яких майже не знаю, викликало таку тривожність, що кортіло вибратися з машини й виблювати.

— Досі не розумію, чому мені не можна лишитися, — повторила я, вже вкотре намагаючись її переконати. — Я ж не маленька дитина, вмію про себе подбати... До того ж наступного року навчатимусь в університеті і врешті-решт житиму сама... Це те саме, — переконувала я, впевнена у своїй правоті, і сподівалася напоумити маму.

— Я не пропущу твій останній шкільний рік. Прагну насолодитися часом, проведеним із донькою, поки ти не поїдеш учитися за кордон. Ноа, я вже тисячу разів тобі повторювала: я хочу, щоб ти стала частиною цієї нової родини, ти — моя дочка... Та заради бога! Ти справді думаєш, що я дозволю тобі жити в іншій країні, без дорослих поруч і так далеко від мене? — відповідала вона, не зводячи очей із дороги й махаючи правою рукою.

Мама й гадки не мала, наскільки складно це все було для мене. Вона розпочинала нове життя з іншим чоловіком, який, певно, її кохає. А я?

— Ти не розумієш, мамо. Невже ти не замислювалася, що це і мій останній шкільний рік? Що в мене там усі подружки, хлопець, робота, моя команда?.. Там усе моє життя, мамо! — крикнула я, ледь стримуючи сльози. Без сумніву, це вже було понад мої сили. Я ніколи, повторюю, ніколи ні перед ким не плачу. Сльози — це для слабких, для тих, хто не

вміє контролювати свої почуття або ж — як у моєму випадку — хто за все життя виплакав стільки, що вирішив не пролити більше жодної сльозинки.

Такі думки змусили мене пригадати початок усього цього божевілля. Я не припиняла картати себе за те, що не поїхала в той чортів круїз островами Фіджі разом із мамою. Адже саме там, на кораблі посеред південної частини Тихого океану, вона познайомилася з неймовірним і загадковим Вільямом Лейстером.

Якби я могла повернути час назад, без жодних вагань погодилася б на пропозицію мами поїхати у відпустку, коли в середині квітня вона принесла два квитки. Це був подарунок Алісії, маминої найкращої подружки. Бідолашна потрапила в автомобільну аварію і зламала праву ногу, руку та два ребра. Тож вони з чоловіком не змогли поїхати на острови, й Алісія подарувала квитки моїй мамі. Але поміркуймо... Середина квітня? Тоді я саме готувалася до випускних іспитів і з головою поринула у волейбол. Моя команда посіла перше місце — а вона трималася на другому, скільки себе пам'ятаю. Ця перемога стала однією з найбільших радостей мого життя. Проте зараз, коли побачила наслідки своєї відмови поїхати в цю подорож, я віддала б трофей, покинула б команду. Навіть не переймалася б через провалений іспит із літератури та іспанської — аби тільки не було цього одруження.

Вийти заміж на кораблі! Моя мама геть здуріла! Ба більше, вона зробила це тишком-нишком, а я дізналася тільки після її повернення — мама розповіла про це так спокійно, наче вийти заміж за мільйонера посеред океану — найзвичайніша річ у житті... Це все був якийсь сюр. До того ж мама ще й хотіла переїхати в його маєток у Каліфорнії у Сполучених Штатах. Це навіть не моя рідна країна! Хоч мама родом із Техасу, а тато — із Колорадо, я народилася в Канаді. Ця країна мені дуже подобалася — ось і все, що я знала...

— Ноа, ти ж знаєш, що я хочу для тебе тільки найкращого, — сказала мама, чим повернула мене до реальності. — Ти усвідомлюєш, що сталося і що ми пережили. Нарешті я знайшла хорошого чоловіка, який мене кохає і поважає... Я вже дуже давно не була такою щасливою... Він мені потрібен, і я впевнена, що з часом ти його полюбиш. До того ж він здатен запропонувати тобі таке майбутнє, про яке ми ніколи й не мріяли. Ти зможеш обрати собі такий університет, який тільки захочеш, Ноа.

— Але я не бажаю вчитися в жодному з цих університетів, а тим паче щоб за нього платив якийсь незнайомець, — відповіла я і здригнулася від думки, що вже за місяць навчатимусь у приватній школі, повній багатих дітей.

— Він не незнайомець, а мій чоловік, тому мусиш із цим змиритися, — додала вона різкішим тоном.

— Я з цим ніколи не змирюся, — заперечила я, відвернула погляд від її обличчя і зосередилася на дорозі.

Мама знову зітхнула, а мені вже кортіло закінчити цю розмову: я більше не хотіла говорити.

— Розумію, що ти сумуватимеш за друзями і за Деном, Ноа, але подивись на це з позитивного боку: у тебе з'явиться брат! — вигукнула вона захоплено.

Я обернулася і втомлено поглянула на неї:

— Прошу, не треба видавати це за те, чим воно не є.

— Однак він тобі сподобається. Нік — просто сонечко, — ствердила мама, всміхаючись до дороги. — Дорослий і відповідальний хлопець, який, упевнена, уже не дочекається можливості познайомити тебе з усіма своїми друзями і показати місто. Завжди, коли бачила його вдома, він сидів у своїй кімнаті за навчанням чи книгою. Може, у вас навіть однакові літературні смаки.

— Ага, так... йому, певно, подобається Джейн Остін, — закотила я очі. — До речі, скільки, ти казала, йому років? — Я це

вже знала. Мама кілька місяців торочила мені про нього і про Вілла. Водночас здалося вкрай іронічним те, що він так і не спромігся знайти часу, щоб приїхати й познайомитися зі мною. Переїзд до нової сім'ї, коли я навіть не знала її членів, був для мене останньою краплею.

— Він трохи старший за тебе, але ти мудріша за дівчат твого віку, тому ви чудово поладнаєте.

А тепер мама починає підлещуватися... «мудріша». Я досі сумнівалася, чи справді це слово мене характеризувало. Сумнівалася, що майже двадцятидворічний хлопець матиме бажання показати мені місто й познайомити зі своїми друзями. Якщо вже на те пішло, я й сама цього не прагнула.

— Приїхали, — оголосила мама.

Я зосередила погляд на високих пальмах і вулицях, які розділяли помпезні маєтки. Кожен будинок займав щонайменше пів кварталу. Були там доми в англійському стилі, вікторіанському... але також чимало сучасних споруд зі скляними стінами й величезними садами. Що далі ми їхали вулицею, то різкішими ставали будинки, і це все сильніше мене лякало.

Нарешті ми доїхали до величезних воріт три метри заввишки. Мама, ніби тут немає нічого особливого, дістала із бардачка якийсь маленький пристрій, натиснула кнопку, й ворота почали відчинятися. Вона знову завела двигун, і ми спустилися схилом із садами та соснами обабіч, від яких долинав приємний аромат літа та моря.

— Цей будинок не такий високий, як інші в цьому районі, зате в нас найкращий краєвид на море, — прокоментувала мама із широкою усмішкою на вустах. Я повернулася до неї і поглянула так, ніби не впізнаю. Невже вона не усвідомлює того, що навколо нас? Не бачить, що це все для нас занадто?

Я не встигла промовити ці запитання вголос, бо ми нарешті доїхали до будинку. На думку спали всього два слова: